

THƯ GỎI BẠN XƯA 27

TRƯƠNG THỊ THU THỦY

Cho anh Châu, Kim Ngọc, Hoa, Hậu và Tâm.

Bạn thiết,

Anh Châu, Kim Ngọc hai ông bạn cố chấp của em, bây giờ là buổi chiều của một ngày chủ nhật – đìu hiu như trong một bài hát của TCS, bỗng dưng em muốn kể cho các bạn những suy nghĩ tản mạn của mình.

Em muốn kể cho các bạn nghe về chuyến đi New Jersey thăm Hoa hồi năm ngoái, chuyến đi đã hơn một năm nên em không còn nhớ rõ ràng lắm nhưng cảm xúc thì hình như vẫn còn nguyên vẹn. Chuyến đi mà em, Tâm, Hậu và Hoa dự định từ ngày bốn đưa biết được tin nhau sau bao năm tháng kiếm tìm.

Bước xuống phi trường Newark đã hơn 5 giờ chiều vì phải ngồi ở Chicago mất bốn tiếng chờ máy bay sửa chữa, mất luôn một ngày trong ba ngày đi chơi ngắn ngủi của em, Hậu và Tâm đã tới Hoa 5 ngày trước đó. Rồi thì em choáng ngợp trong vòng tay và tiếng cười của ba cô bạn.

Hậu nói:

-Hậu với Tâm đồ Hoa ai là Thủy vậy mà Hoa nhận ra ngay.

Em cũng vậy, cho dù tình cờ gặp Hoa ở một nơi xa lạ nào em vẫn nhận ra Hoa dù 40 năm xa cách.

Trên đường về anh Phát – ông xã của Hoa ghé chợ mua đậu hủ để làm món đậu hủ chiên với hành và cần tây theo yêu cầu của cả bọn, lúc anh đứng chiên đậu hủ, bốn đứa xoay quanh anh làm thợ phụ, rình rình chờ anh quay lưng nhón một miếng bỏ vô miệng. Hậu nói “Mỗi lần Anh Trường đứng nấu ăn là Hậu tới ôm anh, Hoa thử ôm anh Phát đi, mà phải ôm từ sau lưng kia”

Hoa đang bầm ớt cầm nguyên cây dao chạy tới ôm anh, hình ảnh đó vừa ngọt ngào vừa hài hước. Tâm nói thêm “trời ơi, Hoa bầm ớt mà không rửa tay rồi bóc ầu nóng chịu sao nổi”, tiếng cười vỡ ra.

Buổi tối bốn đứa dành căn phòng của vợ chồng Hoa, biết bao nhiêu điều muốn nói, biết bao nhiêu tâm sự muốn tỏ bày sau ngần ấy năm. Nằm gác chân lên nhau kể cho nhau nghe về quãng thời gian 40 năm có nước mắt, có nụ cười. Nụ cười như sự vô tư của Hoa đã là bà nội : “hôm qua lúc Thủy chưa tới, có lẽ lâu quá mới gặp lại Thủy nên Hoa nó ngại, sợ Thủy ngủ chung giường với mình và Hậu không quen, nó nói để Thủy ngủ bunk bed ở góc phòng phía trước với vợ chồng Hoa mà nó nói vậy nè:

-Để Thủy nằm ở dưới còn anh Phát nằm ở trên (đáng lẽ phải nói anh Phát với Hoa nằm tầng trên), Hậu với mình cười quá chừng mà nó còn chưa nhận ra, còn nói: -hay là anh Phát nằm dưới Thủy nằm trên?”, tiếng cười lại vỡ ra.

Nói lan man dẫn tới câu chuyện của em “khoảng năm 88 Thủy có một Convenience store bán cho những người lân cận phần lớn là Mỹ đen và Mễ Tây Cơ, có một con nhỏ Mỹ đen ngày nào vui thì nó mua đồ trả tiền đằng hoàng, hôm nào nổi chứng nó vô tiệm mình lấy đồ đem ra ngoài tinh bơ, mình chạy theo đòi tiền nó, biết nó nói sao không? Tao không có tiền mà đánh tao trừ tiền đi. Trời ơi, nó ngang và điên như vậy nên mình năn nỉ nó, vậy khi nào mà có tiền nhớ trả nghe, mình ám ức trở vô ghi sổ, cuốn sổ ghi nợ mỗi ngày mỗi dày thêm mà nó thì càng ngày càng ngang, mình không muốn gọi cảnh sát vì không muốn phiền phức và biết cảnh sát cũng không giải quyết những chuyện này, cho tới một ngày nhin hết nổi, mình đợi nó vừa lấy đồ xong mình chửi nó bằng tiếng Việt (vì mình không biết chửi tiếng Anh và nếu biết cũng không dám), mình chửi đồ cà chua, đồ cà chớn, đồ ăn cướp cạn. Nó trợn mắt nhìn, nó biết mình chửi nó nhưng không hiểu mình chửi gì nên tức lắm. Nó đi rồi bao nhiêu ám ức của mình tan biến hết nhưng cùng lúc mình cảm thấy buồn bã, mình thấy mình không còn là mình nữa.” Tâm nói “Thủy hiền quá mà cũng có lúc dữ vậy sao? Người như Thủy làm ngành nghề này khó mà thành công” Tâm nói đúng, thất bại... thất bại thảm thương. Kể cho bạn nghe một thời gian nan, khổ sở Hậu nói “phải chi hồi đó tụi mình tìm được nhau”. Chỉ một lời đó thôi là đã đủ.

Hậu than đau chân, Tâm đã nằm xuống nghe vậy ngồi lên bóp chân cho Hậu, trong khi Hoa bày đồ ra để tía chân mà cho em, có tình bạn nào thân tình hơn tình bạn của tụi em không?

Sáng hôm sau, chủ nhật anh Phát chở cả bọn xuống New York ăn tìm sấm. Mưa từ nửa khuya tới lúc tụi em rời nhà vẫn chưa có dấu hiệu ngưng lại, vừa ra khỏi nhà hàng, quay lại không thấy Hoa đâu, thì ra Hoa chạy đi mua cho mỗi đứa một cái áo mưa, loại one size fit all, nhìn Hậu xúng xính trong chiếc áo mưa, chiếc nón rộng vành em đem qua cho Hậu đắm ướt rũ xuống khuôn mặt trông rất trẻ thơ – babylac không phải là tên của Thầy Nguyễn Hạnh đặt cho Hậu đó sao.

Đi loanh quanh shopping, chụp hình rồi ghé vào thăm khu tưởng niệm 9/ 11. Em đã lặng người khi đứng trước khung đá màu đen khắc tên những người đã khuất, cái cảm giác khó tả, nghẹn ngào cùng với cảm tưởng lẫn khuất đâu đây những oan khiên – cái cảm giác hết như ngày em đi ngang Quảng Trị vào một buổi chiều âm u như hôm nay, trong lòng em hình như có tiếng kêu trời ơi, sao trước sân nhà nào cũng có bàn thờ, có nhà có tới năm bàn thờ và trong không gian hình như sự sống và nỗi chết đang quyện vào nhau. Em ngược nhìn lên những toà nhà cao mà phần cao nhất phủ kín trong là đà mây khói, tự hỏi những người đã khuất rồi có bị lãng quên không?

Đi ăn chiều rồi đi Time Square, mưa lớn hơn nhưng thiên hạ vẫn đi như trẩy hội. Văn minh, hào nhoáng nhưng sẽ mau quên, nhưng những người nghệ sĩ đường phố trình diễn ở những trạm Subway theo suy nghĩ của em lại là điều đặc biệt của New York. Anh Phát kiên nhẫn đứng trong mưa chụp hình cho bốn đứa, hình chụp lấy cảnh để chỉ làm kỷ niệm cho những nơi đã đi qua vì đứa nào cũng trùm kín trong chiếc áo mưa chỉ chừa có hai con mắt. Lúc đứng chờ dưới tầng hầm Subway Tâm kêu lên “Thủy đi tới đâu là mưa tới đó”, sao Tâm cũng nói y như anh Châu vậy?

Tối anh Trường gọi Hậu rồi lại anh Cơ gọi Tâm hỏi đi chơi có vui không? Em vui khi nhìn thấy các bạn mình hạnh phúc. Hậu nói “mình text hình cho anh Trường, anh nói sao mình đứng gần Thủy vì Thủy cao làm mình thấy thấp hơn, anh Trường đặt cho tụi mình biệt danh tứ quái mỹ nhân” (anh Trường ơi, đứng với ai thì mãi Hậu vẫn là Hậu của anh Trường mà).

Anh Phát phải đi ngủ để sáng mai đi làm sớm, tụi em dặn nhau nói chuyện nhỏ thôi nhưng khi cả bốn đứa cười thì không cách gì kềm cho nhỏ lại, Hậu đang sửa lại chiếc áo Hoa sẽ mặc ngày mai, Hoa đang đấm lưng cho Tâm và tụi em nhắc lại một thời đã qua xa lắc, vậy đó mà tới 2 giờ sáng.

Buổi sáng, mưa đã ngưng, không có anh Phát tụi em thay phiên nhau làm phó nhòm nên những bức hình của ngày hôm nay không có đủ mặt của bốn đứa, lúc chụp cho các bạn em “đạo diễn” như một tay chuyên nghiệp “Tâm nghiêng người qua một chút, tay phải chống ở bên hông, còn Hậu lấy nón xuống, bước lên một bậc thang nữa, đứng nghiêng hẳn một bên, mặt hướng về Tâm tay trái cũng chống bên hông, còn Hoa thì đứng nghiêng một chút thôi và làm giống như Hậu vậy”, đạo diễn kỹ càng như vậy mà khi chụp xong thì thấy trên tay Hoa còn đang cầm bít nylong đựng giày (mỗi đứa mang theo một đôi giày thay đổi, giày mang khi chụp hình, giày mang khi đi bộ), mất thêm 10 phút nữa, rốt cục cũng có những bức hình tạm gọi là hoàn hảo. Những bức hình priceless – ít ra là đối với tụi em.

Chỉ còn lại một ngày, thương cho Hoa cô bạn của em cố gắng tranh thủ để đưa em đi càng nhiều nơi càng tốt (vì Hậu, Tâm tới trước em 5 ngày nên đã đi một số nơi), đi tàu trên sông Hudson, Central Park, đài truyền hình NBC, đi nhiều nơi nên khi đến tòa nhà Top of The Rock ở Rockefeller – nơi đây có thể nhìn thấy toàn cảnh của New York thì trời đã tối, chỉ còn nhìn thấy một vùng rộng lớn sáng đèn nhiều màu sắc. Nói với Hoa gọi anh Phát dừng ra đón, tụi em đón chuyến bus cuối cùng, đã gần nửa đêm, bốn đứa cười nói vang vang trên đường đi bộ từ trạm xe bus về nhà, bên những khu phố im lìm giấc ngủ, em nhủ thầm đêm nay là đêm chót tụi mình nằm bên nhau.

Anh Phát nghĩ làm một buổi để đưa ba đứa ra phi trường về ba hướng khác nhau. Lúc ôm các bạn nói lời chia tay, hẹn gặp lại nhưng sao trong lòng vẫn thấy rung rung, sẽ có ngày cả 4 đứa thêm một lần gặp lại trong ngôi nhà nhỏ đầy ắp tiếng cười và tình thân đó? Ghé lại Arizona đổi chuyến bay, khi em mở gói giấy buổi sáng Hoa nhét vào tay mỗi đứa, 2 chiếc bánh bao Hoa chuẩn bị từ khi nào, em rơi nước mắt, thiếu vợ chồng Hoa một món nợ ân tình. Nợ ân tình thì bao giờ trả dứt.

Hình ảnh một New York trắng lệt trong em bây giờ là khuôn mặt, nụ cười, vành nón dầm nước mưa rủ xuống những đôi mắt tươi vui của Hoa, của Tâm, của Hậu.

Anh Châu, Kim Ngọc hai ông bạn cố chấp của em, bây giờ là buổi chiều của một ngày chủ nhật, tháng sáu nắng vàng rực rỡ, em muốn kể cho bạn nghe một câu chuyện khác. Em có bạn bè không nhiều, với cuộc sống vội vã nơi đây, thời gian là điều mà mọi người luôn cảm thấy không đủ, bạn bè thời đại học nơi đây tản mác khắp nơi, đã rất lâu không còn liên lạc, công việc giao tiếp thường xuyên với người

Mỹ nhưng em không có một người bạn Mỹ nào vì tính tình nhút nhát và mang mặc cảm dốt tiếng Anh (bây giờ vẫn còn dở, nhưng từ dốt tới dở không phải là có chút tiến bộ hay sao, Thầy Kim Tuấn và Thầy Đàm chắc là giận lắm nếu biết có một đứa học trò như em).

Cho tới ngày em gặp H. Em và H. thường nói chuyện qua điện thoại, lúc đầu là công việc rồi mỗi ngày những cuộc gọi dài hơn, thường là em lắng nghe vì lịch sự, đại loại “T. bữa nay con trai của tôi dẫn bạn gái về nhà, bạn gái của nó là Korea, truyền thống có giống như Việt Nam của cô không? “Ngày mai tôi sẽ về trang trại của mình, cô có thể gọi J. nếu có việc. Ồ, nếu cô có dịp tới thăm trang trại của tôi, cô sẽ dạy vợ tôi nấu món phở được chứ?” “T. con ngựa mà tôi yêu quý đã chết rồi” rồi nức lên như một đứa trẻ.

Như vậy cho tới lúc H. và em gặp nhau lần đầu thì đã qua 1 năm. Hôm đó H. tới hãng của em có việc, H. nhận ra em qua giọng nói khi nghe em nói chuyện với một người khác. H bước tới tự giới thiệu và ôm em (thói quen của người Mỹ khi gặp người thân, bạn bè), câu nói đầu tiên của H. là “T. cô không khác lắm trong tưởng tượng của tôi, nhưng tôi không đoán được là mái tóc dài của cô”. Lần gặp thứ hai nhìn thấy trong văn phòng em chật đầy những lọ thuốc bỏ và rất nhiều những cái kính lão rẻ tiền (vì em không đủ tiền để mua những mắt kính đắt tiền hơn), khi em nói với H. là em gửi về VN cho mẹ cho những người già trong xóm, từ đó H. gọi em là sweetheart. H. kể cho em nghe về căn bệnh của mình, về người vợ luôn cạnh kề khi H. đứng giữa hai bờ sinh tử. H nói “tôi đã chết một lần, bây giờ với tôi mỗi ngày là một món quà của thượng đế, tôi trân trọng những giây phút với người thân, bạn bè”. Câu nói này của H. làm em nhớ tới anh Chi, anh cũng có lần đã nói, cuộc đời của một người nếu tính là 60 năm thì anh đã rất lời.

Lần gặp sau cùng là một tuần trước Christmas và là trước 10 ngày cho chuyến đi về VN của em, H mang quà tới cùng lúc báo cho em biết là H. sẽ không còn làm chung với J. “T. tôi biết cô phải về VN những ngày tới, mong cô tính toán những đơn đặt hàng và giao hàng cho tôi trước khi cô về VN, tôi muốn trả tiền cho cô trước khi rời khỏi, điều tôi cảm thấy tiếc nhất là tình bạn của tôi và J.”. “T. về VN vui vẻ nghe nhưng nhớ đừng để bệnh, khi nào trở lại, mình đi uống café Starbucks”

Khi quay trở lại, công việc chất chồng như núi, làm việc tới tăm mắt mũi nên em thoái thác những lần H. rủ đi uống café, thấy em bận quá H. đem café tới nhưng

vẫn không gặp được em, rồi H. không gọi nữa, em nghĩ hôm nào rảnh sẽ gọi cho H., lần này mình sẽ trả nợ.

Nhưng sẽ không bao giờ có ngày đó, ba tuần trước K. nói với em “H mất rồi, tôi cũng vừa mới nghe C. nói hôm qua, H. mất đã hơn 5 tháng, vì H. dọn về ở hẳn trong trang trại nên khi H. mất chỉ có vài người bạn thân biết”. Em cảm thấy mắt mình mờ đi dù em không khóc, em không tin những gì K. vừa nói, sau đó là cảm giác mất mát, hụt hẫng cùng hối tiếc. Cảm giác này luôn làm em nhói đau mỗi lần đi ngang Starbucks.

Anh Châu, Kim Ngọc hai ông bạn cố chấp của em, chủ nhật tuần rồi em “ăn theo” Thành Tuyết và ông anh lớn của em tới nhà một anh bạn TH Pleiku, khi nhìn và nghe các anh chị nói chuyện với nhau vẫn mà y tá nhắc lại thời xưa cũ “hồi đó nhà tao nghèo nên lo học còn mà y đầu chải láng cóng ruồi đậu còn trọt, chạy Honda-67 suốt ngày đi chọc gái”, vẫn câu cổ, nắm tay, bẹo má nhau, vẫn cười đùa, chọc phá, trêu ghẹo nhau, em nhận ra rằng những tình cảm này sao lại phải chối bỏ! Có thể là ngày mai hay tháng tới những hình ảnh này sẽ phai nhạt nhưng cái tình vẫn còn đó, chỉ lắng đọng đâu đó trong góc tim của mọi người. Và một lúc nào đó bất chợt nhớ lại sẽ cười, sẽ khóc, sẽ bồi hồi-như em, hôm nay một ngày chủ nhật.



Chị An- Chị Ngọc-Tinh-Tuyết-Chị Nguyễn-T4-Anh CứuDũng
Thành-Anh Huy -A. Chánh và người bạn.

Em cười khi nhớ về KNgọc, nhớ em hay la KNgọc có đầu óc rất ư là đen tối vì mỗi câu nói của em Ngọc đều nghĩ theo chiều hướng của Hồ Xuân Hương – khi thấy KNgọc đang đưa chén cho mọi người em hỏi cho em một cái được không? vậy mà Ngọc cũng nghĩ khác rồi cười lên, nói Ngọc có đầu óc đen tối nhưng em yêu giọng cười của Ngọc.

Em muốn được một lần trở lại, ngồi uống trà ở nhà anh Châu, lần này em sẽ để Ngọc lấy tay bỏ đường phèn vào ly trà của em, mặc kệ anh Ánh dọa “nó mới vừa ra phía sau chưa rửa tay đó” mà không sợ uống vào sẽ á khẩu như những lần trước.

Em muốn được một lần trở lại để nghe giọng cười của Kim Ngọc, để nghe anh Châu gheo “Quảng Ngãi buồn Quảng Ngãi chịu” và Kim Ngọc gọi anh là ông già, em muốn tụi mình đánh tù tì dành nhau trả tiền bữa ăn, đánh tù tì để ăn hết đồ ăn trên bàn tiệc. Em muốn về để được anh Châu, KNgọc, TTrinh, anh chị Năm MHương, chị Hạnh, XHương đưa em đi ăn, em muốn về để được bao quanh đầy đủ những khuôn mặt bạn bè thân yêu ngày cũ.

Và em sẽ đòi món nợ KNgọc thua em khi cá về trận Xích Bích, lần này em sẽ kêu tất cả bạn bè không thiếu một ai để Ngọc lúng túng luôn. Còn lâu lắm em mới về nhưng Ngọc nên bắt đầu để dành tiền bây giờ đi là vừa.

Và em cùng TTrinh cũng sẽ trả nợ anh Châu vì thua cho một bài thơ của Xuân Diệu, Ngọc không được xúi Trinh quyết nợ đó nghe, đã có chị Nhung và Đức làm nhân chứng.

Và lần này em sẵn sàng cho anh Châu và KNgọc mắng “nhỏ mà hỗn hảo, có muốn bị nhéo mũi không?” Khi em nói : Nè hai ông bạn của em, cứng đầu, cố chấp vừa thôi nghe.

Đợi đó, em sẽ về, chúng mình sẽ cùng cười với nhau, cùng nói:

-Ừ há, nhằm nhò gì ba cái lẻ tẻ.

Như những ngày tuổi trẻ!

T⁴ - CHS TH Bò Đê / Pleiku

Long Beach, tháng 7 năm 2014.